

N. Rasmussen: Det havde maaskee været det Rigtige, at de, der have Tvivl om dette Lovforslags Hensigtsmæssighed, havde udtalt sig derved under denne Behandling; men jeg for mit Vedkommende troede mig just ikke istand at fremkomme med Noget, som virkelig egnede sig til at klare denne Sag, og jeg havde ventet, at det vilde være kommet frem navnlig fra Juristernes Side. Smidlertid er det jo let at see, at den foreslaaede Forandring vil medføre en meget stor Beføstning for Befolkningen, og dette synes mig at afgive nogen Grund til ved et Udvalg at faae undersøgt, hvorledes Sagen i sin Heelhed kan antages at ville stille sig efter den Forandring, der foreslaaes i Udkastet, sammenholdt med Bestemmelserne i Forordningen af 8de Februar 1810.

David: Det forekommer mig saameget mindre nødvendigt nu at nedsætte et Udvalg Sagen, som der jo paa ethvert Trin af Forhandlingen kan foreslaaes Nedsættelsen af et Udvalg. Det har undret mig, at Forslag om et Udvalg er kommet frem, eftersoin der jo slet ikke har reist sig nogen Indvending imod Lovforslaget. Og selv forudsat, at der dog var Indvendinger at gjøre, som skulde kunde tilraade et Udvalgs Nedsættelse, saa vilde det jo under Sagens 2den Behandling være tidsnok at overgive den til et Udvalg, isald Fleertallet af Thingets Medlemmer maatte finde det rigtigt.

Finantsministeren: Jeg vil kun til Beroligelse for det ærede Medlem, der har foreslaaet Nedsættelsen af et Udvalg, sige, at, naar han troer, der af Lovforslaget vil fremkomme en Forøgelse af Byrder for Befolkningen, saa tager han ganske vist feil heri, thi Hensigten med Lovforslaget, den egentlige Hovedhensigt, har egentlig blot været at legalisere en Praxis, der ligesaa Lovens Emanation, fra 1810 til 1859, har været fulgt af Indenrigsministeriet, af Finantsministeriet og af alle de Autoriteter, hvorunder denne Lovs Udøvelse har

været henlagt, men som er bleven standset derved, at Høiestretet i de Udtryk, hvori Lovparagraffen er formuleret, har fundet Grund til at dømme, at Loven skal forstaaes anderledes, end den hidtil har været forstaaet og ført ud i Livet. Dette er egentlig Hovedhensigten med Loven. Altsaa, der vil i det Hele og Store taget neppe indtræde nogen væsentlig Forskiel fra, hvad i det lange Tidsrum 1810—1859 har været Praxis. Derimod nægter jeg ikke, at den fremhævede Forandring med Hensyn til Magelæg vil komme til at udøve nogen Indflydelse med Hensyn til Afgiftens Størrelse, men det turde dog neppe være af saadan Betydning, at der derfor skulde være Grund til at nedsætte Udvalg.

Da ikke Flere ønskede at høre sig, fattes N. Rasmussens ovenstaaende Forslag under Afstemning og forkastedes med 26 Stemmer mod 18.

Man gif derpaa til den følgende Sag paa Dagsordenen, som var: Valg af 5 Medlemmer til et Udvalg angaaende Betænkning over Statsregnskabet for Finantsperioden 1862—64, afgiven af den af Rigsraadet valgte Statsrevision.

Ved den foretagne Stemmegivning afgaves der 45 gyldige Stemmesedler. Valgte bleve: S. Jacobsen med 43, Forchhammer med 43, N. Rasmussen med 42, Brinck-Seidelin med 41 og Drif med 36 Stemmer.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var: Valg af 5 Medlemmer til et Udvalg angaaende Betænkning over Statsregnskabet for Finantsperioden 1864—66, afgiven af den af Rigsraadet valgte Statsrevision.

Der var afgivet 43 Stemmesedler, hvoraf dog 1 erklæredes ugyldig, da den indeholdt